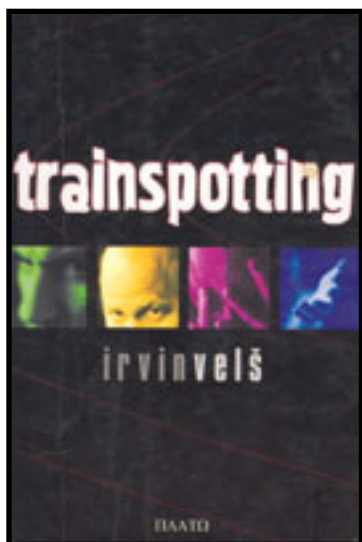

TRAINSPOTTING

Ризница људских посрнућа — то је права карактеризација дјела шкотског књижевника Ирвина Велша. Књига *Trainspotting* је једно застрашујуће свједочанство о моралној прљавштини друштва у коме се налазимо, прљавштини која се невјероватном брзином, из дана у дан, непрестано шири захватајући све слојеве друштва и немилосрдно их поражава.

Ријеч је о огољеном животу болесних зависника — наркомана, алкохоличара и губитника, који су

представљени у свом правом свијетлу — растројеном животу, одсуству циљева, отуђивању од средине, препуштању пороцима који их без милости уништавају.

Ова фрагментарна прича приказује размишљања појединаца, који више не представљају разумна људска бића. Напротив, они су пусте сабласти које животаре захваљујући њиховом „еликсиру живота” и који ни према коме не осјећају ни најмању дозу хуманости. Њихов свијет је зона сумрака у којој ништа није стварно осим раздирућег, свеприсутног очајања и болова у глави и тијелу услед кризирања које настаје у тренуцима у којима им је понестало њиховог „малог лијека”. Управо то је оно што их једино испуњава — неколико

грама праха који им прождире душу и тијело и који им великодушно отвара свијет фикције у којем се губе без имена и гласа. Једино у овом свијету они могу да забораве на проблеме и да створе себи илузије које их воде до деструкције. Једноставно се губе у колотечини стварности и имагинације, пониру све дубље и завршавају у страшном вртлогу који их води на само дно — директно у смрт.

Да није тако увјерљиво описан морални пад зависника, никада не бисте помислили да су тако прљаве и мрачне ствари заиста присутне у нашој стварности. Овај ефекат је постигнут највише захваљујући страшној вулгарности језика која кипи из сваког болесника, те њиховим абнормалним понашањем које је описано веристички, у чему је Велш био заиста оригиналан. Снажно је наглашено одсуство пријатељства, љубави и било каквих емоција, осим одвратности и нетрпељивости према свему што чини саставни дио једног нормалног живота. Ово је сасвим разумљиво, с обзиром на то да кроз вене ових болесника не тече права крв, већ прљави црвени супстанца помјешана с прахом. Ово се првенствено односи на оне болеснике који су ХИВ позитивни и чија отровна течност наставља да струји кроз жиле њихових потомака којима је унапријед предодређена кобна судбина, али и на оне чији отров наставља да живи и да се шири на генерације које долазе и од којих зависи будућност.

Дакле, ми смо ти који треба да се боримо против аутодеструкције друштва у ком живимо тако што ћемо живјети и мислити позитивно и разумно и самим тим одлучно залупити сва врата пороцима којима смо свакодневно изложени, а који нас врло лукаво заводе и бацају у понор, гасећи наше животе и бришући их с лица земље.

Татјана Вучић, III₃

ПРОМОЦИЈА У БАЊАЛУЧКОЈ ГИМНАЗИЈИ

Сваки гимназијалац који је прије годину дана чуо да њихови пријатељи стварају књигу исмијао је своје колеге. Чинило се да само године искуства, животна сазнања и све оно што прати велике свјетске књижевнике може да створи дјело вриједно промоције и пажње јавности. Али, како каже народна пословица: „Што је баби мило, то јој се и снело” — знање, умијеће, љубав и воља били су ти који су исписали странице ове књиге.

У организацији проф. Живка Малешевића, 20. октобра 2003, у просторијама бањалучке Гимназије представљена је књига **На путевима стилистике и књижевности**, коју су са својом професорицом Зорицом Никитовић написали, укоричили и издали прошлогодишњи матуранти ове школе. Уводну ријеч одржао је професор Малешевић, који је послје тога позвао професорицу Никитовић да представи ученицима овај зборник, изнијевши у свом излагању, поред љепоте рада са ученицима, и проблеме са којима се у току рада сусретала. О зборнику су емотивно и професионално говорили његови рецензенти проф. др Милош Ковачевић и проф. др Младенко Саџак, истичући велику преданост, жељу и оригиналност ученика. Они су нагласили да је то јединствен примјер не само у РС него и на Балкану.

Послје ријечи рецензентата један од аутора Горан Дакић, (по ко зна који пут!) успио је рјечитошћу и позитивном енергијом да анимира не само ученике већ и професорски аудиторјум и рецензенте.

Да приведемо ово хваљење крају — можемо рећи да је промоција испраћена осмјесима и аплаузима присутних.

Ања Станић, III₄